

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Maximiliani Sandaei E Societate Iesv Doctoris
Theologi Architectvra Christiana**

Sandaeus, Maximilianus

Coloniæ Agrippinæ, 1653

2. Oratio cum Tympano confertur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46065](#)

ARTICVLVS II.

ORATIO

Cum Tympano confertur.

ORATIONEM haud male conceperis, tanquam Tympanum, vel Rotam, quæ sursum deorsumque gyratione multiplici voluat^r; & quidem continua quasi salcatione & gradatione, Intellectus, Voluntatis, & Memoriae: quæ potentiae se mutuo, ut homines in rotâ versatili consequuntur. Incipit ab imo:nam orans clamat *De profundis*: paulatim autem ascendit per rerum creatarum considerationes: tum ad summum venit aspirationum divinarum, & per coniunctionem cum DEO. Tandem iterum ad inferiora delabitur, res ad vitam necessarias postulando: sed has cum ad Dei honorem dirigit, rotam denuo ad superiora dicit.

Hoc Tympano gravissima & vastissima onera in alium tolluntur. Quod onus vastius Animâ humanâ quæ mundum in se continet? quod gravius eadem, quæ mille premitur ærumnis, calamitatibus, adde, peccatis? quæ sunt plumbæ pondera Ætnâ graviora. Anima tamen quamvis ipsa sibi gravis, quamvis peccatis sit immersa quamvis iniquitates supergressæ sint caput eius, ut deploret fortè suam, exclameret identidem, *sicut onus grave gravata sunt super me*, huius ratione tympani in altum attrahitur, & ad summum evadit. Oratio namque est elevatio mentis in Deum: quasi dicas architectonicè, Tympanum, quo anima ad Deum attollitur. Oratio, inquit D. Augustinus, (b)

Quinta Pars.

Pp

quid